

ŽABINČINA DOBRODRUŽSTVÍ

PETR VYHLÍDKA

www.fex.cz

Petr Vyhlídka

Žabinčina dobrodružství

a další historky z Narubie

www.fext.cz

2016

copyright © Petr Vyhlídka 2016
cover art © Ateliersommerland | Dreamstime.com

bibliografické údaje jednotlivých povídek jsou uvedeny na konci knihy

Upozornění pro amatérské recenzenty:

Tato kniha je povídkovou sbírkou, tedy souborem na sobě nezávislých příběhů. Prochází jimi stejná postava, to však neznamená, že na sebe děj jednotlivých povídek navazuje.

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, protože všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady, padají jen a jen na autorovu hlavu.

OBSAH

Žabinčina dobrodružství

[Křehká stvoření](#)

[Úskalí běžné kletby](#)

[Malí si musí pomáhat](#)

[Víla v zimě](#)

[Strach se lesem nese](#)

[Za keřem číhá čert](#)

... a další historky z Narubie

[Spící princezna](#)

[Další, prosím](#)

[Král a moucha](#)

[Jistota příběhu](#)

[Rodinné vztahy](#)

[Nejkrásnější dar](#)

ŽABINČINA DOBRODRUŽSTVÍ

Křehká stvoření

„Aha,“ řekl skřítek, „Takže ty máš pocit, že nejsi k ničemu.“

Jmenoval se Vrzal a bylo mu to jedno. Ze všeho nejvíc miloval klid svého dutého pařezu, z něhož ho už před notnou chvílí vytáhly stříbrné zvonky jasného hlásku. Věděl, *kdo* venku čeká, a věděl i *co* ho čeká. Přesto vylezl.

„To jsem neřekla!“

Lidé jim říkají květinové víly, připomenul si Vrzal. Nejspíš proto, že s nimi prakticky nepřijdou do styku.

„Povídala jsem, že *jako* víla se cítím nevyužitá.“

„Co bys chtěla dělat?“ podivil se skřítek, „Jestli tě to tady v lese a na louce nudí, tak zkus cestovat. Já jednou letěl s husami na sever. Ubytování tady nic moc, ale zase ta příroda a ten klid... Můžu ti dohodit nějakou –“

Nedopověděl.

„Jsem víla. Měla bych se starat o nějakého prince. Nebo princeznu.“

„Jak bych ti to... Ano, tohle víly dělají. Někdy. Některé. Když se jim chce.“

Říkali jí Žabinka, a podle všeho jí to s drobnými obojživelníky docela šlo. Ale někdy si i sekačka na trávu vezme do hlavy, že počne lán obilí.

„Mně se chce!“ prohlásila zarputile.

„Jenže to dělají *víly*, víš? Ty mocné bytosti s kouzelnými...“

„Technicky vzato jsem víla. Mám křídla –“

„Pravé víly nemají křídla,“ opravil ji skřítek mechanicky, „A jsou zhruba patnáctkrát vyšší.“

Sprosté slovo raději přeslechl.

„Tak dobře, jsi víla. A dál?“

„Vždyť jsem ti to přece říkala.“

Ano, asi stokrát, pomyslel si unaveně Vrzal. Vlezlo ti do hlavy, že by ses

ty, maličké křehké stvoření s kaštanovými vlasy a křídélky, podobnými dubovým listům, jedna z těch veselých slečinek, které poletují nad loukami, aby krajina vypadala kouzelněji, měla chovat jako skutečná víla. Jako si mourovatá domácí kočka, která vlezla do skleníku, představuje, že je tygr v džungli. Ani ona, ani ty o svých idolech vlastně nic nevíte. Ty si myslíš, že se víly starají o princezny. Ano, jenže pokud to nedělají z nějakého konkrétního důvodu, kvůli sudbě nebo vyšším záměrům, tak to berou jako někdy trochu krutý koníček. Nebo studijní praxi, co já vím, jak to na vyšších místech chodí.

„Princezny,“ řekla malá panenka nepřítomně, „Ty mívají vychování. A povinnosti. Rodiče těm křehkým stvořením vždycky naplánují život, nezeptají se, co by doopravdy chtěla. Taková princezna by za drobnou vílí pomoc byla určitě vděčná.“

„Myslíš? No, já bych řekl, že ta ze Zálesí...“

„Tady je nějaká princezna? Ve věži? Nebo s macechou na krku?“

Skřítek si povzdechl. Jasně že neví ani tohle.

„Nežijte ve věži, ale v celkem slušném zámku, a má milující rodiče. Protože je jedináček, tak možná až přespříliš milující rodiče. Vyprávěl mi o ní vodník od královského mlýna, že...“

Znovu ho nenechala domluvit.

„Nemá vlastní kmotřičku vílu? Ne, to určitě ne, protože kdyby se tady v kraji nějaká paní objevila, cítily bychom to. Takže je volná. Díky, Vrzale.“

Zatřepetala křídly.

„Počkej! Neřekl jsem ti to hlavní, co vodník povídal. Ona je –“

Byla pryč.

„Ona je v poslední době trochu zvědavá,“ dopověděl pro sebe, „Takovým tím nebezpečným způsobem. Proto se všichni Zálesí vyhýbáme. Zatracená práce.“

Mávl rukou a chystal se vrátit do svého pařezu a dát si dvacet, když se svět kolem něj zatáhl mušelínovou mlhou.

* * *

Byla blond'atá, s vlasy staženými do praktického culíku. Roztomilé ostrůvky pih pod očima, asi tak dvanáct let, nevinně dětský kukuč. Vzhledem k postavení příliš prosté šaty. Hleděla z okna, oběma rukama si podepírala bradu, asi zasněně pozorovala temnou hradbu lesů a čekala na prince. I když – v tomhle věku?

Víla, sedící už hezkou chvíli pod stropem na vysoké skříni, pokrčila křídly. Najednou cítila, že o princeznách vlastně neví *vůbec* nic. Ale teď už s tím nemohla nic dělat.

Polkla nastřádané sliny, aby ji v nevhodnou chvíli nezahlavily hlasivky, zkusmo mávla křídly – v pořádku, upravila si vlasy – celkem v pořádku, a v duchu zopakovala úvodní řeč – nic moc. Potom se snesla k oknu.

„Dobrý den, princezno.“

Dívka sebou trhla. Otočila se po zvonivém hlásku, který ji zničehonic zaštěbetal do levého ucha, a rychle zamrkala, když se jí před očima zatřepetalo malé stvořeníčko.

Chvíli na sebe bez dalších slov zíraly.

„Ty jsi –“

„Tvoje víla, drahoušku.“

„No jasně. Květinová víla,“ rozzářila se princezna. Odstoupila od okna a pomalu couvala k protější stěně, až se o ni opřela zády. Její reakce Žabinku zaskočila.

Žádné velké překvapení. Ale asi na to berou princezny lekce už od kolébky.

„Ano, víla,“ spolkla tu květinovou, „A jsem tu proto, abych ti nabídla své služby.“

Chystala se na to několik dní, pilovala různé proslovy a reakce, než jí došlo, že když nemá ani potuchy o tom, jak se víly kmotříčky chovají, bude nejlepší, když půjde rovnou k věci.

Princezna se pomalu a opatrně začala sunout po stěně ke dveřím. V cestě jí stál stůl.

„Nemusíš se mě bát,“ řekla Žabinka spěšně. To by tak scházelo, aby hned první klientka vzala s jekotem nohy na ramena.

Dívčiny prsty zatápaly po desce.

„Skutečně: květinová víla,“ zopakovala tak trochu nevěřičně, „A já myslela, že zrovna *tohle* bude těžké.“

Žabinka se zarazila.

„S mou pomocí určitě ne,“ vybrala si repliku, která jí připadala nejvíce k roli.

„To rozhodně.“

Po čem sahala, toho si víla nevšimla. Co se princezně podařilo nahmátnout, poznala vzápětí.

Vzduchem prolétla bezchybným forhendem dívčina pravačka a sestřelila Žabinku knihou střední ráže k zemi; princezna ji hlubokým ponorem následovala, nedbala odřených loktů ani kolen v nebezpečí, a než se víla z

úderu vzpamatovala, vězela v pevném sevření a znovu se vznášela, tentokrát ne vlastní silou a ne dobrovolně, před princezninou tváří.

„Jupí! Mám vílu!“

* * *

„Dlouho jsme se neviděli, co?“

Žabinka, vztekle lomčující mřížemi klícky, se vyděšeně po hlase ohlédla. Vůbec netušila kde je a jak se sem dostala, rudý vztek jí zakalil zrak i sluch, a myšlenky také nebyly příliš složité a slušné. Teprve když ji někdo oslovil oním jízlivým ekvivalentem probírací facky, přestala hystericky hyperventilovat.

„Ty?“

„Ne, můj vzdálený bratranec. Jasně, že jsem to já,“ odpověděl jí Vrzal. Seděl v podobné klícce jako ona, nohy zapřené o příčky, ruce složené na prsou.

„Jak ses sem dostal?“

„Vzhledem k tomu, že to se mnou v tom pytli docela házelo, tak nejspíš kočárem.“

„Cože?“

Skřítek mávl rukou.

„Na tom nesejde. Tak trochu jsem doufal, že sem opravdu přiletíš. Což jsi, jak je vidět, udělala.“

„Kdyby mě někdo *varoval*.“

„Já tě varoval,“ broukl Vrzal potichu. Věděl, že debata odkloněná tímhle směrem by byla jen dvěma navzájem se míjejícími monology. A víla ho stejně už neposlouchala.

Zjištění, že tu není sama, ji trochu uklidnilo, takže se mohla věnovat průzkumu okolí. Brzy zjistila, že klícka, do které jí princezna strčila, je nejen pevná, ale i začarovaná, takže ji nešlo jednoduše otevřít. Doufala, že najde aspoň nějaké dřevěné součástky, které by její kouzelná moc nechala zestárnout a ztrouchnivět. Ale nic. Jen kov.

„Co po nás vlastně chce?“ vzdychla, „Já jí přece chtěla pomáhat.“

Vrzal se smutně usmál.

„Vlastně nic.“

„Tak proč nás drží v kleci?“

„Napadlo jí, že si založí sbírku.“

„Kleci?“

„Malých bytostí. To když ji přestalo bavit vyšívání,“ ukázal na zmuchlané látky, povalující se nedaleko něho.

Žabince chvíli trvalo, než si informaci zařadila do správné přihrádky. Rozhlédla se po místnosti.

„To ale přece – kolik nás chytila? Tebe a mě?“

„Ještě je tu ten plivník.“

„Žádného nevidím.“

„Jak jsem pochopil, byl posledním experimentem jejího okultního období. Když si řekla, že si založí sbírku, začala jím. A protože slyšela, že učenci konzervují preparáty v nádobách s lihem, tak si jednu takovou obstarala a šoupla ho do ní.“

Víla vytřeštila oči.

„Ty chceš říct –“

„Tamhle vedle skříně.“

Opatrně určeným směrem pohlédla. Přimhouřenýma očima, aby je stihla rychle zavřít, kdyby ji ten pohled vyděsil víc, než si dokázala představit.

„Jenže když zjistila, jak často musí ten líh dolévat, přešla raději ke klecím.“

Ze zaprášené láhve civěly na Žabinku dvě velké oči, oddělené dlouhým špičatým nosem, posazené do kulaté hlava, spojené dlouhým tenkým krkem s baňatým tělem, zakončeným kostnatými končetinami. I ve své humanoidní podobě připomínal plivník zmoklé kuře. Momentálně mimořádně nalité kuře.

Víla vzdychla.

„Myslíš, že nás třeba bude chtít pitvat?“ vyděsila se náhlou vlastní myšlenkou.

„Nevím. Možná nás vylisuje.“

„To se dělá s kytkami!“

„A ona to ví?“

„Možná jí to dokážu vysvětlit. Že nemůže držet vílu v kleci.“

„To už jsem zkoušel,“ namítl Vrzal.

„Třeba špatně. Mně určitě bude poslouchat, vsad' se,“ Žabince se vracel její naivní optimismus.

„Že jsem si nevšiml. Já bych se spíš vsadil o něco jiného,“ navrhl skřítek, „o to, kdo další k nám přibude.“

* * *

Uběhlo několik dní. Princezna se na ně za tu dobu přišla několikrát podívat. Přešla od jedné klíčky k druhé, chvíli si své prohlížela, přinesla i další klec, ale ta zůstala prázdná. Potom se dveře přestaly otvírat.

Skřítek s vílou se celou dobu živili lesními plody, které Žabinka vyčarovala a házela do Vrzalova vězení. Než získala patřičný cvik, zůstalo mnoho zralých jahod ležet na podlaze; víla si přála, aby po nich princezna uklouzla a zlomila si nohu, ale tohle přání se jí nesplnilo. Doufala, že bude mít štěstí aspoň s magií.

Základem běžných materializačních kouzel je vzít někde něco, co už existuje a přenést to k sobě, takže víla v podstatě trhala jahody na dálku. V tom problému nebyl. Důležité ale bylo, že přičarovaná věc nesměla na původním místě nikomu chybět. Když sebere několik ostružin z velkého keře, nestane se samozřejmě nic, ale kdyby očesala všechny borůvky v místech, kde je měl sklídit někdo jiný (a dostat se tím do příběhu), to by bylo zle. Opravdu zle. Jsou věci, které se v magickém světě netolerují.

Navíc si nutně potřebovala umýt vlasy.

„Ona nás určitě pozoruje,“ zalkala jednoho odpoledne, kdy se špiček vysokých stromů, které viděla za oknem, začalo dotýkat slunce, „A baví se tím, jak jsem zoufalá.“

„Spíš na nás zapomněla,“ opravil ji skřítek, „A dala se na sledování ptáků, nebo pokusy s elementární fyzikou. Vyjde to nastejno.“

„Tak proč nás tedy nepustí?“

„Rozhlédni se kolem.“

Pochopila. Pokoj v podstatě mapoval celý princeznin život. Nad velkým medvědem, z něhož několika tržnými ranami vyhrézávala sláma a žíně, se na špagátku vznášel dřevěný ptáček, po kterém natahovala ručičky z kolébky. Trosky několika panenek se povalovaly na polici v družné shodě s velkými kostkami, hranoly a válci dřevěné stavebnice. O sloupec knih, pokrytý silnou vrstvou prachu, se opírala koloběžka, na stěně viselo několik obrázků, namalovaných nejistou dětskou rukou, a dvě profesionální plátna, jedno s koněm, druhé s nějakým roztleměným princem. Miska na žrádlo s nápisem Mícinka sdílela stejný prostor jako drahými kameny zdobený psí obojek, o další se dělila odřená křišťálová koule, pomačkaná špičatá černá čapka, růžový slamák a sklenice lastur.

„Musíme utéct,“ řekla Žabinka v hrůze, „Jinak tu zůstaneme navěky.“

* * *

Jenže to byl problém. Ani fyzické, ani magické síly jim na zvládnutí klecí nestačily. Vrzal měl ošklivě spálené prsty, jak se pokoušel odemknout malý železný zámeček, vílu bolela bez přestání hlava, protože se snažila vybavit si zaklínadla, která nikdy neznala a zkoušela magii, kterou nikdy neuměla.

„Kdyby ty klece byly dřevěné. Nebo aspoň kostěné,“ povzdechla si nakonec.

„Proč?“

„Živé, nebo kdysi živé věci umím proměnit. Když nejsou příliš velké,“ upřesnila pravdomluvně.

„V co?“

„V čas, přece.“

Podíval se na ni tak nechápavě, že raději okamžitě našla srozumitelnější vysvětlení.

„Můžu zrychlit jejich čas. To znamená, že stárnou mnohem rychleji. Ztrouchniví. Nebo vyrostou. Kdybych měla po ruce semínko, uměla bych z něj za pár dní udělat stromek. Což by nám sice nebylo nic platné, ale zvládla bych to.“

„Tak to zvládni!“ zajásal skřítek.

„Co?“

„Železo přece taky stárne.“

„Nemel. Železo je železo.“

Vrzal se zhluboka nadechl, věděl, že při komunikaci s Žabinkou potřebuje mnohem víc trpělivosti, než bývá obvyklé. A hlavně nic nevysvětlovat, nebo se zamotá do nikam nevedoucí hádky.

„Dosáhne tvé kouzlo až k mé kleci?“ zeptal se přímo.

„Jistě. Proč?“

„Otoč se.“

„Cože?“

„Povídám, otoč se.“

Pořád nechápala, ale poslechla. Uslyšela, jak šustí oblečením.

„Tak můžeš. Zaměř se na ten pitomý zámeček.“

„Když myslíš. Ale nevím k čemu to bude,“ zachichotala se Žabinka nervózně. Možná měla pocit, že skřítek začíná přicházet o rozum, možná už byla tak unavená, že se ani ona nechtěla pouštět do dalších sporů. Každopádně mu opravdu vyhověla. Sebrala sílu.

„Železo může zrezivět.“

Zámeček na Vrzalově kleci byl vlhký.

Soustředila se. Nebylo jí tak docela jasné, jak to skřítek myslel, ale teď se rozhodně nenacházela v situaci, v níž mohla zavrhnout řešení, o němž

nevěděla, jak funguje.

Že pracuje dobře, o tom se přesvědčila už nazítří, kdy se kov rozsypal na hnědý prášek. Stejně si pak pomohli i s Žabinčinou klíčkou, čímž se dostal na řadu další bod programu, totiž kudy bezpečně ven.

„Jeho tady necháme?“ ukázala víla na plivníka, který se zájmem, byť poněkud vláčným, pozoroval, jak se promenují po podlaze.

„Vypadá docela spokojeně,“ mínil skřítek.

„Vypadá tak křehce.“

„Další ze skla,“ broukl Vrzal, který cítil další obtíže. I narůstající nenávisť k onomu slovu.

„Říkal jsi něco?“

„Vůbec nic. Tak dobře. Vytáhneme ho. Ale budeš se o něj starat *ty*.“

Víla jako obvykle bezmyšlenkovitě souhlasila. Tím vyvstal další problém, protože plivník se neudržel na nohou. A ještě větší hádka poté, co Žabince málem pozvracel křídla.

„Podívej, když nás po jednom odneseš vzduchem, tak budeme venku cobydup.“

„Myslíš, že jsem poštovní holub? Víš, kolik asi tak vážíš?“

„Což takhle klouzavý let?“

„Tohle jsou křídla na mávání,“ namítla a skřítek to musel uznat, „Ne na plachtění v termice.“

„Tak jak to tedy chceš udělat, ty chytrá?“

„Zeptáme se jeho,“ reagovala okamžitě, „Je tu nejdéle.“

Vrzal obrátil oči v sloup. Míra zkušenosti, vyjádřená časem, bývá mnohdy nejdůležitějším kritériem výběru vůdce, aniž se bere v potaz činnost, kterou za tu dobu teoreticky nejzkušenější vykonával. Jak to bylo tady, bylo skřítkovi jasné. Žabinka ale své volbě věřila.

Plivník si je přitroublým pohledem chvíli prohlížel, než pochopil, co po něm chtějí.

„No, já bych to vzal tamtudy,“ ukázal na nepoužívané úzké dveře, „Vedou do koupelny. Tudy odešla Otýlie. A mají dvířka pro kočku.“

Neznělo to špatně. I když se ukázalo, že mezi princezninou koupelnou a skladištěm odložených hraček, ve který proměnila hernu, je ještě ona důležitá malá místnůstka.

Naštěstí.

Protože sotva prolezli nepoužívanými, ztuha se odklápějícími dvířky pro kočku, a na Vrzalův nápad je zase pečlivě zajistili, ozvaly se za protějšími dveřmi kroky.

„Proboha, jde sem!“ zděsil se skřítek, když uslyšel, jak si hlava na

druhém konci oněch krácejících nohou prozpěvuje.

„Kudy ta Otýlie utekla?“ zeptal se rychle.

Plivník na něho chvíli zíral vodnatýma opilýma očima.

„Kdo? Jo, aha. Tudy přece,“ ukázal několika různými směry, než se jeho rozechvělý ukazovák zastavil na litinové míse.

„Záchodem? To byla krysa, nebo co?“

„Zlatá rybka přece.“

„Musíme se vrátit,“ rozhodl Vrzal, „Měli jsme počkat až do noci.“

„Ani náhodou,“ vyjekla Žabinka a hrůzou zvedla hlas, takže skřítek málem strachy vykřikl také, „tam už nezůstanu ani minutu.“

„No dobrá. Posluž si,“ ukázal Vrzal na mísu.

„Nech si to. A tamhle je nějaká mřížka. Zvedni ji a jde se.“

* * *

Kanalizace páchla. To odpady většinou dělají. Splňovala i další bod kvalifikace – panovala v ní naprostá tma.

Víla se zápachem i tmou hrdě probíjela vpřed, občas se to neobešlo bez nadávkou doprovázeného šplouchnutí, mnohem větší vlny ale vyvolával plivník, který se potácel od stěny ke stěně a někdy zmizel v špinavé vodě celý. Žabinka občas rozsvítila vílí světýlko, ale bylo mdlé a vyvolávalo v nich ještě větší úzkost.

Netušili jak dlouho jdou, padají a brodí se, když víla v čele najednou zastavila.

„Co je? Mříž?“ vyděsil se skřítek.

„Ne. Ale cítím něco zvláštního,“ řekla tiše.

„Krysy. To nebude problém.“

Museli jich hezkou řádku odehnat, hladových potvor, schopných sežrat cokoli, včetně vlastního ocasu, ale dostatečně inteligentních na to, aby podruhé zaútočily na kouzelná stvoření.

„Krysy ne. Něco cizího.“

„Já zase cítím průvan,“ zpozorněl Vrzal, „Odněkud shora.“

Nebyl to silný vánek. Ale mohl znamenat spojení se světem pod širým nebem.

„Vane odtud,“ řekl skřítek, když po delším váhání olízl prst a nastavil ho proudění, „Opravdu seshora.“

Chtěl dodat ještě něco optimistického, když víla náhle zaječela tak silně, že na druhém konci kanalizace vyběhlo několik vyděšených krys přímo do

kotců knížecích čistokrevných honicích psů.

Před Žabinkou se rozsvítila dvě rudá kola a cosi zaskřípalo. Víla švihla rukou a znovu rozžehla světýlko, byla to podvědomá reakce a následoval ji další silný výkřik.

Z několikacentimetrové vzdálenosti hleděla do očí obludě velikosti malého teriéra, s otevřenou tlamou plnou ostrých zubů.

Krok – a vlezla by přímo do ní.

Světlo a výkřik obludu na útěk nezahnal. Ani se nehnula, jen slepené, jakoby ondatří chlupy, se jí naježily a vzplanuly nazelenalým přísvitem.

Skřítek se rychle rozhlédl. Ano, bylo to tam v kanálové klenbě.

Do zad mu narazil plivník.

„Vzhůru!“

Chytil vílu v pase a vyhodil ji ve směru, odkud vánek přicházel. Zuřivě mávala vlhkými křídly, táhlo ji to to k zemi, ale dokázala se zachytit v malém kruhovém otvoru. Jak se tam nahoru dostal Vrzal – a jak tam dostal plivníka – nikdy nezjistili.

„Co to proboha bylo?“

„Velká myš?“ navrhla v psychické pojistce Žabinka.

„Svítící myš se zuby jako šavle a rudýma očima?“

„Možná její křeček, když ji přestal bavit,“ ušklíbla se, „a napil se něčeho, co vylila do záchodu, když zjistila, že alchymie není to pravé.“

Byl to hysterický smích, ale teď na něj měla nárok.

„Jsme nejspíš v klimatizaci,“ řekl Vrzal, když osahal stěny a zjistil, že nejsou ulepené a kluzké, „Ve zdech bude určitě hodně větracích komínů. Ushneme, odpočineme si. Pak se uvidí.“

Protentokrát s ním souhlasila.

* * *

Větrací šachty patřily k mnohem příjemnějšímu prostředí, alespoň absencí vlhka a zápachu. Taky stísněnějšímu. A topologicky složitěmu. Nevedly jen vzhůru, generace myši i jiných domácích škůdců vybudovaly celou řadu spojnic od jednoho průduchu k druhému, ať už drolivou maltou, nebo ve škvírách za dřevěným obložním.

Jediné, co chybělo, byla možnost orientace. Postupovali sice nějakým směrem, ale kam jejich cesta vedla, nikdo netušil. Žabince, které sucho vrátilo sebevědomí, to nevadilo. Stejně jako dole, kráčela i tady odhodlaně vpředu, s nadsledem odháněla malé myši, které zvědavě vykukovaly, aby

obhlédly nenadálou konkurenci. Skřítek s ní stěží držel krok. Tím spíš, že se často musel vracet pro plivníka.

A to mu dělalo starosti. Ještě větší, když mu svěřenec zmizel docela.

„Kde je zase ten vožungr?“

Když se nárazy a výkřiky rozléhaly kanálem, bylo to možná k povzdechu, ale údery a hlasité opilecké ujišťování okolí i sama sebe o tom, že pád dopadl dobře, se v potencionální blízkosti lidí stávaly nebezpečnými. A nešlo jen o to.

„Je tady plno myši,“ dodal Vrzal, když si Žabinka pohrdavě odfrkla.

„Nemyslím, že by ho nějaká sežrala,“ řekla, „Rozhodně ne, kdyby nechtěla rumovou pralinku jako zákusek.“

„Nejde o myši! Ale kde jsou myši, tam jsou taky –“

KLAP.

Ticho. Žabinka polkla výkřik, Vrzal jednoslovný popis zvuku, který zaslechli.

Chvíli se neozývalo vůbec nic.

Potom se zpoza rohu klátivým krokem vynořila známá postavička.

„Co je?“ zeptal se plivník přiškrceným hlasem, „Našel jsem sejra. Proč na mě tak zíráte?“

„Já jen –“ pípla víla, „že ti ta past kolem krku docela sluší.“

„Jaká past?“

Nakonec se skřítkovi podařilo odtáhnout pružinu natolik, aby mohla Žabinka plivníka ozdoby zbavit; Vrzal ho potom postrkoval před sebou, zatímco víla opět vyrazila hrdě kupředu, stále si nepřiznávajíc, že neví *kam* je to kupředu zavede. Navíc ji popoháněl plivníkův alkoholový dech v zátylku.

„Tamhle je světlo,“ řekla najednou, „To bude díra do kuchyně. A odtud se dostaneme k nějakým vrátkům pro služebnictvo a ven.“

„Když myslíš.“

Vrzal byl unavený a ti dva mu to rozhodně neulehčovali. Plivník začínal mít sklony ukládat se ke spánku a přicházelo to na něho v těch nejnepřirozenějších místech, víla si ještě nepřipustila, že opravdu v bezpečí budou až doma v lese a na louce.

„Sláva, už jsme venku,“ zajásala a potvrdila tím skřítkovy obavy, „Nevede to do žádného kanálu.“

Než ji stačil zarazit, zmizela v díře.

„Počkej!“

V zoufalé snaze jí na poslední chvíli zabránit v další nepředložené akci, opřel plivníka o stěnu a vyrazil za ní.

Do očí ho udeřilo světlo. Nebylo nijak ostré, ale po čase, který strávili v kanálech a ventilaci, pářilo jako oheň.

Moudře ukročil stranou a chvíli se nehýbal. Nevěděl sice kde vylezli, ale určitě to nebyla myší díra někde u podlahy. Krok před sebou cítil prázdno.

Mlčela i víla, a to bylo podezřelé.

Když se vyrovnal se světlem, zjistil, že vylezli z ventilačního otvoru na ozdobnou římsu, táhnoucí se po stěně prosvětleného pokoje, jehož vůně mu něco připomínala. Brzy zjistil co.

Přímo před ním, z obou stran obložena tlustými knihami, seděla princezna, zamyšleně se lechtala psacím brkem na spánku a civěla přitom do rozevřeného iluminovaného svazku, jehož listy byly plné drobounkých liter.

Nejvyšší čas zařadit zpátečku mezi krysy, pasti a kanálové obludy, napadlo Vrzala.

Jenže v tu chvíli zablokoval ústupovou cestu plivník. Vpotácel se do otvoru, škytl, protože ostré světlo spustilo v jeho vnitřnostech nebezpečný proces, pokusil se opřít o stěnu a opřel se o nic nečekajícího skřítku. Vrzal, aby udržel rovnováhu, rozhodil ruce a udeřil přitom Žabinku přes tvář. Víla slabě vyjekla a mávla křídly.

Další v pořadí byla porcelánová figurka s nápisem *Památka na Narubii*, která neměla jak balanc udržet, a tak se bez protestů poddala gravitaci a sletěla na zem.

„A hopla,“ vzdechl skřítek.

Princezna zvedla oči od pergamenu, do něhož lenivým písmem, plným pravopisných chyb, zapisovala nějakou školní esej. S otevřenými ústy zírala na tak trochu povědomou figurku.

„Jestli chcete přepadnout zámek, tak to zkuste jindy,“ pronesla nepřítomně, „Mám hrozně moc práce.“

Vrzal nenápadně klepl vílu po rameni. Mělo to znamenat: Rychle zpátky, než se probere, jenže než to stačila pochopit, plivník konečně zaostřil a zahulákal.

„Príma. Bude chlast.“

Čímž to dokonale propíchl.

Princezně spadla brada ještě nížeji.

„Vy jste přece... Vy jste mi utekli?“

„Tys to nezjistila?“

Byla to podvědomá reakce a Vrzal si za ni okamžitě vynadal. Ale princezna mávla rukou.

„Copak mám na něco čas? A vůbec, sbírání lidiček mě už nebaví. Za

měsíc mi bude třináct. Jsem prakticky dospělá. Kdybych se nemusela mořit s tímhle,“ teatrálním rozmachem ukázala na knihy a pergameny, „určitě bych se nehonila po lese se síťkou na motýly. My, princezny, máme jiné zájmy.“

Vzdychla a zadumaně pohlédla k oknu. Skřítek účastně pokýval hlavou.

„Tak my půjdeme,“ řekl opatrně, „Když máš ty jiné zájmy.“

Pomaloucouvl k díře.

„Hmmm,“ za oknem nebylo určitě nic zajímavějšího, než v princezniných představách. Zdálo se, že na ně znovu zapomněla, a že se toulá někde daleko odsud v naprosto jiné společnosti.

Náhle vyskočila ze židle.

„Počkat! Ani náhodou!“

Natáhl se k nim její štíhlý ukazovák a přepočítal je.

„Ty, ty a ty. Nabídlí jste mi přece své služby, takže se nemůžete jen tak ztratit. Ne dřív, než vám to dovolím.“

„Co tak najednou? A jestli si vzpomínáš, tak já ti nic nenabízela. Šel jsem si jen schrupnout do svého pařezu.“

Neposlouchala. Prohlédla si plivníka, který se držel za břicho a těkal zrakem po pokoji, aby našel místo, kde by se mohl vyzvracet.

„Ty jsi k ničemu. Bohatá jsem, takže poklady ukázat nepotřebuju,“ odmítla i Vrzala. Žabinku si prohlížela dlouho a se stoupajícím zájmem.

„Jistě,“ řekla potom, „víla. Tak poslouchejte – pustím vás, až mi ona splní přání.“

„No to to trvalo,“ broukl Vrzal.

„Když už jsi ta víla kmotřička (i když mojí kmotře je dvaapadesát a vzala si insulského krále), tak to bys mohla třeba... třeba...“

Chvilí přemýšlela.

„Minulou neděli tu byla sešlost, protože mámina sestřenice si bude brát Viléma. To je mladší bratr vévody Jindřicha z Protilesí, jestli to nevíš. A ten má za manželku takovou hroznou ženskou. Vůbec nevím, proč si ji bral, protože je úplně pitomá. Navíc mi říká: Holčičko, a Děvenko. Ta si ho tedy nezaslouží. Mohl by ji třeba strčit do věže, nebo nechat useknout hlavu a potom si vzít mně.“

„Nejsem rozvodový právník,“ odsekla Žabinka, které se na okamžik vrátily její naivní představy.

„Stejně už mu je šestadvacet,“ souhlasila s ní výjimečně, po krátkém zaváhání, princezna, „A vzal si ji dobrovolně. Tak ať dobrovolně trpí.“

Načež zavládlo ticho. Dívka, kterou možnost přání napadla nejspíš právě teď, při studiu, mlčela, hryzala se do rtu a myšlenky jí chaoticky poletovaly

náhle prázdnou hlavou.

„A nechtěla bys třeba poníka?“ navrhla víla. Řekla to s nadějí v hlase, jako by objevila kámen mudrců.

Jenže on to byl spíš kámen úrazu.

„Copak je mi deset?“ štěkla princezna. Usmála se takovým tím zlým způsobem člověka, který právě přišel na další způsob, jak ztrpčit sousedovi život.

„Ale mohla bych chtít krysaříka s rodokmenem –,“ chvíli pozorovala, jak vílina i skřítkova děsem ztuhlá tvář taje, „– a vycvičit ho na aportování pidimužíků.“

Protože od ní mohli čekat skutečně všechno, opravdu se lekli, což princeznu očividně potěšilo.

„To byl jen vtíp,“ řekla smířlivě, „Psi jsou k ničemu. Ale bylo by tu něco... něco...“ znovu se na chvíli zadržela, „Co bych *opravdu* chtěla.“

„Poníka?“

„Ty jsi vážně pitomá. Nebo hluchá. Nebo obojí, jako teta Evženie,“ zaškaredila se na Žabinku princezna, „A kromě toho, poníky mám čtyři. Možná tři. V podstatě plný stáje. A na poníkovi jezdí kde kdo.“

„Osel by ti slušel,“ šeptl Vrzal.

„Opravdová dáma má pochopitelně něco opravdu výjimečného. Třeba plnokrevníka ze vzdálené země. Nebo mluvícího oře, samozřejmě s klasickým vzděláním.“

„Takže koně?“

„Koně? Toho můžu mít, kdy se mi zamane. Táta jich má plno.“

„Takže jsou zaparkovaný nad nima?“ zeptal se plivník, kterému se trochu ulevilo a se zájmem teď sledoval houstnoucí debatu.

Ostatní tu otázku chvíli trávili.

„No, když máte plný stáje poníků, tak by se tam ty kobyly jinak nevešly, ne?“

„Sklapni,“ poradily mu bezvadným dvouhlasem obě dívky. Ta větší potom přimhouřila oči, protože si myslela, že ji to činí fatálně zajímavou a nikoliv toužící po brýlích.

„Chci *jednorožce*.“

„Cože?!“

„Takové to kouzelné zvíře s jedním rohem, ty huso. Bílého jednorožce,“ pokračovala princezna už spíš jen pro sebe, „Bílé šaty, nějaký rubínový šperk – ten na bílé vynikne.“

Skřítek si významně odkašlal, aby ji vytrhl ze snění.

„Nic proti,“ načal, když upoutal pozornost, „Ale jednorožci nejsou

zrovna dvakrát skvělí nosiči. Víš co se říká: jsou plaší a podle všeho moc neunesou.“

„Vím, co se říká. Jsem panna, tak co? A moc taky nevážím, ne jak Nessilie.“

Vrzal si vybavil něžného bílého čtvernožce, kterého se v tomto kraji podařilo spatřit jen za bezměsíčných nocí a daleko od lidí. Nervózní zvíře, jež vyděsí sebeslabší nepřirozený zvuk. Na východě jsou prý jiní, prý jich na stepích žijí celá stáda. Tady ve skrytu lesa jeden nebo dva. A to kdoví jestli.

„Takže co? Bude jednorožec?“ zeptala se princezna výhružně, když se jí zdálo, že se už dlouho nic neděje.

„Moment,“ zamával Vrzal rukama, „Všechno bude. Jen se musíme poradit co a jak. Jednorožci jsou úzkej profil, špatně se tak narychlo shánějí.“

„Co to meleš? Já ho chci od ní,“ zamračila se, „A vyčarovat, ne koupit.“

„No právě.“

Otočil se zády, aby si nevšimla vyděšeného obličejce a aby zakryl obdobný výraz ve tváři květinové víly.

„Umíš vyčarovat jednorožce, že?“ zeptal se potichu. Najednou i on chtěl věřit, že Žabinka je skutečná víla.

„Blázníš?“ šeptla, „Neumím vykouzlit ani jednonohou krávu.“

„Tak to jsme v pytli.“

„Proč?“ škytl plivník, který je poslouchal, ale až do této chvíle neměl důvod se účastnit.

„Budeme jí to muset nějak rozmluvit,“ nenechal se jím skřítek vyrušit.

„Proč?“

„Ale jak?“ šeptla Žabinka.

„Haló! Slyšíte?“ plivník pleskl vílu po zadečku a druhou rukou dloubl skřítku pod žebra.

„Jestli chce jen jednorožce, tak jí ho šoupneme a jdeme.“

„Měli jsme ho nechat v lihu,“ vzdychla Žabinka.

Atmosféra v dívčí studovně začala houstnout. Princezna si je s rukama složenýma na prsou úkosem prohlížela, poklepávala přitom špičkou levé nohy.

„Tak bude to?“

„Jo, klídek. Už se na tom dělá,“ zazubil se na ni plivník, „Vono to chvíli trvá, než ho sem dostanem. To se musí nějak najít a odčarovat a přenést a přičarovat, chápeš?“

Zvládl to téměř bez škytání.

„Jasně,“ princezna si vybavila své nedávné vědecké období, „Dematerializace a rematerializace.“

„Jo. Přesně tak. Reto a de to.“

Žabinka v hrůze zavřela oči. Bez ohledu na to, kolik jim plivníkovy bláboly přidaly času, bylo ho pořád málo k tomu, aby se jim podařilo bezvýchodnou situaci vyřešit.

Jestli se do několika vteřin nestane zázrak, jsme v háji. Zatracené princezny.

A on se zázrak stal.

* * *

Uprostřed místnosti, tam, kde zůstávalo volnější místo, se najednou zachvěl vzduch, jakoby ohřátý neviditelným plamenem, a začal nabírat kontury čehosi, co nejprve připomínalo splasklý balón a potom neurčité zvíře. V prostoru to zajiskřilo hvězdičkami a vzdušný obrys se zakalil bílou mlhou.

„No páni,“ hlesla princezna. Se zatajeným dechem pozorovala formující se dým. Okolní svět pro ni okamžitě přestal existovat.

„Mizíme,“ zavelel tiše Vrzal. Nechápal, jak se mohlo podařit to, co se očividně podařilo, tušil, že někdo z těch dvou bude mít nejspíš nějaké potíže, jestli sebral jednorožce z nějakého příběhu, ale vlastní kůže teď měla přednost. Chytil vílu i plivníka za ruce a táhl je ke dveřím. Žabinka ustupovala pozadu, s otevřenými ústy zírala na zhmotňujícího se tvora, plivník se podvolil ochotně a ještě pomohl skřítkovi otevřít dveře.

Trochu zavrzaly, když se oba dva pověsili na kliku, ale princezna to nezaregistrovala. Tři bývalí zajatci proklouzli ven a opatrně za sebou zavřeli.

„Hrozná holka,“ zanáčovala Žabinka, když se zastavili na chodbě, aby – teď už snad konečně správně – odhadli cestu ven.

„Neříkalas, že princezny jsou křehká stvoření?“ ušklíbl se skřítek.

„To určitě. Ta je křehká asi jako vrbové proutí. Jen je mi líto toho jednorožce.“

„Proč?“ škytl plivník. Střízlivěl, a to bylo líto jemu.

„Protože jednorožci jsou *opravdu* křehká stvoření. A kdo ví, co s ním tahle jedůvka provede.“

Z princeznina pokoje se ozvalo zaržání.

„Už ho má,“ povzdychla si víla.

Něco zadupalo.

Zařehťalo.

Zaječelo.

„Tohle neznělo jako –,“ Vrzal nestačil dopovědět, když se rozlétly dveře.

Vystřelila z nich princezna. Bleskurychle za sebou zabouchla, na chvíli se opřela zády o masivní dubovou výplň a nabrala dech k dalšímu výkřiku. Uvnitř cosi zarachotilo a dřevem se zlověstným zapraščením projel ostrý kroucený roh. Následovalo ještě silnější zaječení a skřítek zjistil, že princezna začíná být cítit.

Roh zmizel. Novopečená majitelka jednorozce se odpíchla od dveří a vystřelila ke schodišti. Právě včas.

Výplň se rozlétla v třískách a odhalila kopyto velikosti talíře na hlavní chod.

„Co to je?“ vyjekla Žabinka.

Skřítek pokrčil rameny a se zájmem sledoval, jak mohutné zvíře vybouralo dveře z rámu a vítězoslavně se rozhlédlo.

„No, vona přece neřekla, jakou chce ráci,“ poznamenal plivník, „Tak jsem sáhl na huránské stepi, tam jich pobíhají celá stáda, takže bylo jednoduchý na nějakýho narazit. Copak můžu za to, že jsem chytil samce v říji? Co děláš?“

Poslední slova patřila Žabince, která se mu zničeho nic vrhla kolem krku a vlepila mu velkou pusou.

„No nic,“ řekla potom. „Kudy je to ven?“

„Tudy,“ zazubil se skřítek, „Určitě tudy.“

„Tak jdeme.“

Šli.

* *

*

Úskalí běžné kletby

Bažinou se na vzduch prodrala další bublina plynu, s tichým mlasknutím praskla a přispěla hutnosti atmosféry nad močálem dalším dílem. Malá květinová víla, sedící na pokroucené větvi a pohupující nohama nad hnědou zahnívajícím vodou, popotáhla nosem a otřásla se.

„Fuj.“

Mávla rukou, aby kolem sebe rozprášila novou dávku vůně polního kvítí.

„Nejde mi to do hlavy,“ vrátila se k započaté debatě, již vedla s velkým žabákem. Dřepěl na kameni pod větví, sledoval poletující hmyz a snažil se vypočítat rovnici, zahrnující vektor pohybu tlusté masačky, která se zvedla z mazlavého břehu a chaotickým letem se přesouvala do hypotetického bodu X.

Výsledek netrefil.

„Blbá moucha. Co ti nejde do hlavy?“

„Jak můžeš v tomhle smradu žít.“

„Mně se tady líbí.“

„Protože jsi žabák. I když fakt, že spolu mluvíme normální řečí a ne po žabím, napovídá, že to nebude tak docela pravda.“

Obojživelník bez míření sestřelil nízkoletícího komára. Křídélka se mu přilepila na patro.

„No a co?“ zasípal.

„V takovém případě bys tu ale neměl sedět a lapat mouchy. Možná ty nejsi ty a měl bys žít někde úplně jinde.“

„Proboha, jen to ne,“ zděsil se žabák, „Mně je takhle dobře.“

„A mám tě!“ zajásala víla, kterou kdysi pojmenovali Žabinka, „Nejsi, totiž vlastně *jsi* někdo jiný. Žádná ropucha.“

Mlčel. Z rozpaků i z praktických důvodů, protože si všiml, jak se na list stulíku nedaleko vyškrábal vodomil v nejlepší formě. Víla ticho minula,